

ДО

На Пеламській вулиці не було вільних паркувальних місць, тому мати зупинилася біля подвійної жовтої лінії на головній вулиці. Ганна вилізла з машини з найбільшою валізою. Мама пообіцяла Ганні десь припаркуватися, а потім знайти її.

Ганна стояла, спостерігаючи, як відїжджає пошарпаний «міні». Її охопило дивне відчуття: ніби, вийшовши з машини, вона скинула своє старе «я», як стару шкіру — і тепер може показати світові витонченішу, свіжішу, оновлену версію себе. Версію, від якої по тілу бігли мурашки.

Ганна обернулася й поглянула на герб над різьбленою кам'яною аркою, відчуваючи, як прохолодний жовтневий вітерець, лагідно торкнувшись потилиці, здійняв її волосся. Вона затремтіла від п'янокі суміші хвилювання і захвату.

Ось вона. Вершина всіх її надій, мрій та ретельно напрацьованих стратегій. Один з найстаровинніших і найпрестижніших коледжів одного з найстаровинніших і найпрестижніших навчальних закладів світу — знаменитий Пеламський коледж Оксфордського університету. Відтепер це її новий дім на наступні три роки.

Сьогодні, на відміну від дня співбесіди, величезні дубові двері були відчинені. Першого ж разу Ганні довелося стука-

ти в середньовічні ґратчасті дверцята, що розміщувалися у великих дверях, і чекати, аж поки черговий прочинив їх і визирнув до неї, наче учасник шоу Монті Пайтона. Тож тепер Ганна потягнула свою валізу через арку, минаючи будиночок чергових, до столика під альтанкою, де старші студенти роздавали інформаційні теки й допомагали першокурсникам.

— Привіт, — мовила Ганна, наближаючись до них. Її валіза шурхотіла по ринистій доріжці. — Я Ганна Джонс. Підкажіть, будь ласка, куди мені йти.

— Звісно! — жваво озвалася дівчина за столиком. Вона мала довге й блискуче біляве волосся, а вимову чітку, наче відшліфоване скло. — Вітаю в Пеламі! Передусім тобі треба отримати ключі в будиночку чергових й інформацію про проживання. — Вона вказала на арку, через яку щойно пройшла Ганна. — А ти вже маєш студентський? Він знадобиться майже для всього: й обід оплатити, і книжки в бібліотеці взяти...

Ганна заперечно похитала головою:

— Ні, але я подала заявку.

— Забереш свій студентський у другій галереї, можеш сьогодні в будь-який час. Але ти, певно, спочатку хочеш віднести валізу... А, і не забудь про довідковий ярмарок та вітальну зустріч для першокурсників! — Дівчина простягнула Ганні пачку гладеньких листівок, і та незграбно взяла їх вільною рукою й притиснула до себе.

— Дякую, — мовила Ганна й, оскільки більше не мала запитань, розвернулася і потягла валізу назад, до будиночка чергових.

У день співбесіди Ганна не заходила туди, бо черговий вийшов і впустив її. А тепер могла розгледіти цю обшиту дерев'яними панелями кімнатку, схожу на поштовий відділ:

там було два вікна з краєвидом на дворик і арковий вхід, а ще — прилавок і довгі ряди комірок, кожна з яких акуратно позначена іменем. Ганну огорнуло дивне відчуття від думки, що там є і її ім'я. Щось на кшталт... належності до чогось великого.

Вона підняла валізу на сходи й чекала, поки черговий владнає всі справи з якимось хлопцем, а точніше з його батьками. Мати хлопця докладно розпитувала про доступ до вайфаю і як облаштовано душову. Зрештою вони все з'ясували, і Ганна підійшла ближче, бажаючи, щоб її мати швидше припаркувала машину: трохи підмоги їй не завадило б.

— Е-е, вітаю, — почала Ганна, намагаючись говорити рівним голосом, хоча всередині все стислося від хвилювання. Вона вже доросла. Тепер вона — студентка Пеламського коледжу. І має повне право бути тут, тож годі нервуватися. — Я Ганна. Ганна Джонс. Підкажіть, будь ласка, куди мені йти...

— Ганна Джонс... — мовив черговий. Цей кумедний товстенький чолов'яга з пухнавою білою бородою трохи скидався на Санту на пенсії. Він почепив на ніс окуляри й почав вивчати довгий видрукований список імен. — Ганна Джонс... Ганна Джонс... Ага, ось ви де. Новий дворик, сьомі сходи, п'ята кімната. Ще й отака в'язочка. От і добренько.

В'язочка? Ганна замислилася, що то може означати, але черговий уже вів далі, тож вона не встигла запитати.

— Ідіть через оту арку. — Він вказав крізь подвійне вікно на високу арку на іншому боці дворика з оксамитовою травою. — У Фелловському саду повернете ліворуч. Не забувайте, що ходити по траві заборонено. Далі минаєте будинок голови коледжу. Сьомі сходи будуть на протилежному боці Нового дворика. Тримайте мапу. Вам, голубко, безплатно.

І він поклав на дерев'яний прилавок лискучу згорнену листівочку.

— Дякую, — кивнула Ганна. Взяла мапу й поклала її до кишені джинсів, а тоді дещо пригадала: — Моя мама от-от має прийти. Паркує машину. Скажете їй, будь ласка, де я, коли підійде?

— Мама Ганни Джонс, — замислено пробурмотів черговий. — Гаразд. Джоне! — Він гукнув через плече до чоловіка, що сортував пошту. — Якщо, коли я буду на обіді, прийде мама Ганни Джонс, то направиш її до сьомих сходів. Новий дворик, п'ята кімната.

— Звісно, — сказав чоловік, а потім обернувся і поглянув на Ганну. Кремезний брюнет, десь метр вісімдесят зростом і молодший від свого колеги. Обличчя бліде, та водночас спітніле, хоч він і не робив нічого надважкого. Високий і писклявий голос геть не пасував його зовнішності. Від цього контрасту Ганну почав пробирати нервовий сміх.

— Щиро дякую, — сказала дівчина, розвернулася і пішла. Коли вона вже підійшла до дверей, черговий гукнув її. Його голос прозвучав різко, з ноткою докору.

— Куди побігли, юна леді?

Ганна обернулася. Серце закалатало від думки, що вона зробила щось не так.

Чоловік підвівся з-за столу й поволі підійшов. У руці він тримав якусь річ і, потрушуючи нею, наче трофеєм, простягнув Ганні.

То була в'язка ключів.

— Ох... — відчувши себе дурепою, Ганна розсміялася. — Дякую.

Дівчина простягнула руку, але чоловік не віддавав ключів. Якусь мить він просто стояв, хитаючи ними над її доло-